

Muinaiset kuninkaat
kivikasain alla
vuottavat paluuta messiaan.

Ammoiset sankarit
Suomen taivaan alla
vartovat totista tuomiotaan.

Aurinko nousi.
Päivä yöksi vaihtui.
Sankari sortui sairauksiin.

Urhojen uskallus
loruksi jo laihtui:
muistoksi lauluihin merkillisiin.

Ja aikamme käydessä kohti ikuisuutta
on meilläkin osamme maailmassa.
Unelmoi lapsilleen Luojamme jo uutta.
Se kohta on kukassa kukkivassa,
Eikä kauan kestä kuolemaa.

Viikot on varrottu,
vuodet odotettu
kunnes jo kuulimme kutsuaan:

kunnes jo Kuningas
kauan kadotettu
saapuvi salmille Suomemme maan.

Maininki suisti
maille suomen sievän
kulkurin kaikkia kantoamaan.

Pohjolan perille
velisovun vievän
miettikö veljemme vierahan maan?

Ja aikamme käydessä kohti ikuisuutta
on meilläkin osamme maailmassa.
Unelmoi lapsilleen Luojamme jo uutta.
Se kohta on kukassa kukkivassa,
Eikä enää murra meitä maa.

Saapuissa sanoineen
tarutupiin tänne
luotti hän kutsuunsa korkeaan.

Ehtoiset emomme,
varsin viisaimpamme
tietänsä totutti tarkkoamaan.

Aikapa kulki.
Seurakunta karttui.
Sankari kaatui, murtui maa.

Urhoilta unohtui,
muistoon Herran tarttui.
Kerrankos kulkija kruununsa saa.

Ja aikamme käydessä kohti ikuisuutta
on meilläkin osamme maailmassa.
Unelmoi lapsilleen Luojamme jo uutta.
Se kohta on kukassa kukkivassa,
Eikä laulu siellä laata saa.